

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bogdan Gierzyński</i>
Protokolant:	Sekretarz Sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *(...) Sp. z o.o. w P.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 19 grudnia 2013 r. Nr (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 41/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 grudnia 2013 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyk na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 5 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) – zwanej dalej: „PE”, w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267) – zwanej dalej: „KPA”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), lok. (...), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł:

1. że przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), lok. (...), posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.1.5. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją z 25 czerwca 2009 r. Nr (...).

2. Za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), lok. (...), posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 2000 zł, co stanowi (...) przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez przedsiębiorcę w 2012 r.

Przedmiotową decyzję zaskarżył powód - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P..

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. Niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię warunku 2.1.5. udzielonej koncesji poprzez stwierdzenie, że Koncesjonariusz powinien był zawierając umowę kupna – sprzedaży oleju napędowego z przedsiębiorstwem (...) J. K. (...)-(...) K., (...), wymagać przedstawienia koncesji na obrót paliwami płynnymi, podczas gdy właściwa ocena stanu faktycznego powinna prowadzić do stwierdzenia, że Koncesjonariusz sprzedając paliwo ciekłe w niedużych ilościach i jak zapewniał kupujący nie do dalszego obrotu, nie musiał wymagać od kupującego przedstawienia koncesji upoważniającej go do dalszej odsprzedaży nabywanego paliwa,
2. Naruszenie art. 355 § 2 ustawy kodeks cywilny poprzez przyjęcie, iż Koncesjonariusz nie dochował należytych aktów staranności jako przedsiębiorca przy wyborze kontrahenta, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie potwierdza, że staranność takowa została zachowana,
3. Błędne ustalenie stanu faktycznego prowadzące do wniosków, że Koncesjonariusz naruszył swoim postępowaniem warunki przyznanej koncesji, poprzez sprzedaż paliwa ciekłego w znacznych ilościach i w celu dalszej odsprzedaży przedsiębiorcy, który nie posiadał wymaganej przepisami prawa koncesji, kiedy właściwie i wyczerpująco zebrany materiał dowodowy w sprawie wskazuje, że zakupowane ilości paliwa nie wskazywały na możliwość jego dalszej odsprzedaży, a J. K. dokonując zakupu paliwa zapewniał, że zostanie ono zużyte na cele własne. Powód zarzuciła przy tym brak przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy J. K., a pracownikiem (...) sp. z o.o. W. P. na potwierdzenie okoliczności zakupu paliwa wskazywanych wyżej przez Stronę.

Powołując się na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę bądź uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 25 czerwca 2009 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił powodowi - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 czerwca 2009 r. do 30 czerwca 2019 r.

Przedmiotowa koncesja w punkcie 2.1.5. zawierała warunek o następującej treści: „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna – sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne.”

Z przedłożonych w toku postępowania administracyjnego faktur VAT wynika, że w toku działalności koncesjonowanej powód sprzedał (...) J. K. odpowiednio: w dniu 10 sierpnia 2010 r. – 5 000 litrów, 5 listopada 2010 r. – 2 000 litrów, 22 listopada 2010 r. – 2 000 litrów, 8 grudnia 2010 r. - 800 litrów, 8 kwietnia 2011 r. – 2 000 litrów oleju napędowego.

Dowody: faktury VAT, k. 34 – 38 akt adm., fakt bezsporny.

Przedsiębiorca (...) J. K. w datach zakupu oleju napędowego od powoda nie posiadał koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Dowód: zawiadomienie Urzędu Celnego w K. z dnia 15 października 2012 r., k. 8 akt adm., okoliczność bezsporna.

Powyższe fakty są bezsporne pomiędzy stronami postępowania. Na podstawie posiadanych dokumentów nie budzą one wątpliwości Sądu w związku z powyższym stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie został ustalony jak powyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporną w sprawie pozostawała okoliczność, iż zgodnie z warunkiem 2.1.5. koncesji udzielonej powodowi decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 czerwca 2009 r., nr (...) powodowi – (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. nie wolno było zawierać umów kupna – sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadały stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne. Bezsporne również pozostawało, że zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne obrót paliwem ciekłym – olejem napędowym wymagał uzyskania koncesji, zaś (...) J. K. był przedsiębiorcą energetycznym w rozumieniu art. 3 pkt 12 Prawa energetycznego, gdyż wykonywał czynności związane z obrotem paliwami ciekłymi.

W związku z powyższym, w przekonaniu Sądu, nie może budzić wątpliwości, że powód sprzedając paliwo (...) J. K. w znacznych ilościach – odpowiednio w dniu 10 sierpnia 2010 r. – 5 000 litrów, 5 listopada 2010 r. – 2 000 litrów, 22 listopada 2010 r. – 2 000 litrów, 8 grudnia 2010 r. 800 litrów, 8 kwietnia 2011 r. – 2 000 litrów – naruszył warunki koncesji. Podkreślić bowiem należy, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej, zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż zakup takich ilości paliwa do beczek, nie jest co do zasady dokonywany przez odbiorców indywidualnych na własny użytek. Każdorazowy zakup tak znacznych ilości paliwa do beczek dawał powodowi zatem istotne podstawy do uznania, że zakup ten przeznaczony jest na inne cele niż własne, co z kolei uzasadniało zażądania okazania od nabywcy stosownej koncesji.

Stwierdzenie powyższych okoliczności, które nie zostały zaprzeczone przez stronę powodową, dawało pozwanemu możliwość nałożenia kary pieniężnej. Podzielić przy tym należy pogląd pozwanego, iż odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji jest odpowiedzialnością obiektywną, w tym sensie, że jest niezależna od winy koncesjonariusza, czy czynności przez niego podejmowanych.

W związku z tym zarzut powoda dotyczącego niewłaściwej wykładni warunku 2.1.5. koncesji, który w przekonaniu powoda nie nakładał na niego obowiązku żądania od kontrahenta przedstawienia dokumentu koncesji na obrót paliwem nie pozostaje w związku z przedmiotem sprawy. Sprzedaż paliwa podmiotowi nie posiadającemu stosownej koncesji, w świetle ww. warunku, sprzeczny był z koncesją, a co z tym związane uzasadniało nałożenie kary pieniężnej za jej nieprzestrzeżenie.

Niezależnie od powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia poglądu powoda, iż sprzedaż paliwa w ww. ilościach mogła być oceniona jako sprzedaż detaliczna, co uzasadniałoby poprzestanie na zapewnieniach kontrahenta o braku zamiaru jego dalszej odsprzedaży. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż odbiorcy indywidualni nie zakupują paliwa w podobnych ilościach na własny użytek.

Na podstawie warunku 2.1.5. koncesji powód został obciążony odpowiedzialnością za wystąpienie swoistego skutku – tj. sprzedaży paliwa podmiotowi nie posiadającemu koncesji. Nie może więc budzić wątpliwości, że podjęcie odpowiednich aktów ostrożności w celu wyeliminowania wystąpienia ww. skutku obciążała powoda.

Sąd podzielił pogląd pozwanego, iż powód dokonując sprzedaży paliwa J. K. w zakresie określonym w decyzji nie dochował staranności wymaganej od przedsiębiorcy prowadzącego działalność koncesjonowaną. Godząc się na warunki wykonywania tej działalności zobowiązany był on do przestrzegania warunków określonych przez organ regulacyjny. W związku z tym powinien zorganizować swoją działalność w taki sposób aby wykluczona została możliwość wystąpienia skutku w postaci uzyskania paliwa przez podmiot nieposiadający koncesji.

Należy przy tym zaznaczyć, iż Sąd nie stwierdził okoliczności mogących prowadzić do łagodniejszej oceny naruszenia określonego w zaskarżonej decyzji. Wskazać bowiem należy, iż spełnienie warunku określonego w punkcie 2.1.5. koncesji nie wymagało od powoda poczynienia żadnych inwestycji, czy poniesienie dodatkowych kosztów. Powód

mógł zrealizować przedmiotowy warunek podejmując zwykłe działania związane z wymogami rzetelnego i ostrożnego obrotu kupieckiego.

Mając powyższe na względzie nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd oddalił je na zasadzie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz pozwanego koszty procesu według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).